

Győrfi Viktória

Négyes erősségű

Ma még nem esik le a kislámpa az éjjeliszekrény széléről, nem koppan hangosan, nem pattog a műanyag bögre a konyhakövön, csak a képeket kell megigazítani reggel a falon. Ma még nem indul hajszáltrepedés a nappali sarkából a gyerekszoba felé az elektromos vezetékek útját követve a falban, és a tetőablak sem lazul meg a keretében. Ma még észrevétlen, mint a szélcsendes kikötőben horgonyzó hajók mozgása. Megkapaszkodik az ágyában, mielőtt felriad, vagy utána. Mintha megrántanák alatta a hálószerkezetet, palacsintasütés közben a serpenyőt, mikor már nem ragad a tészta. Nem gondol arra, bugyolálja-e takaróba a gyereket, vigye-e ki a házból. Nem tudja, hogy apró hullámokban reng alatta a föld, sem azt, hogy az előrezgések napokig tartanak. Azt hiszi, álmodik, és földet ér zuhanás után.

Seszínű

I.

Itt vagyok otthon, ideszoktam, lapítok a sziklán, mint ideszáradt gyík. Bámulom a tengert. Körmömmel piszkálom a sziklarepedésbe tapadt apró csigaházakat. Ha meghalnak, kihabzanak a házukból, hatalmas, rózsaszínű girizd, tele lesz velük a part. Elfedik a seszínű mészkövet. Néhányat arrébb söprök, közéjük fekszem. Gyűjtöm a bőrömbe a napot, rózsaszínű leszek, majd átlátszó, elmosódott.

II.

Látni, hol ér véget a horizont,
ívbe hajlik, gömbölyödni kezd a föld,
a túloldalon vízesésként zúdul le a tenger.
Este kivilágított hajók váraognak, hogy bejussanak,
a kikötőben sorakoznak egymás után,
mintha lenne szemben part.
Sárga lámpások zsinóron.

